

Ο πλησίον μας χαρά μας και δόξα.

π. Ευσέβιος Βίττης (†).

«Υμείς εστέ η δόξα ημών και η χαρά» (Α΄ Θεσ. 2:20).

Τι είναι οι χριστιανοί για τον απόστολο Παύλο; Είναι η δόξα και η χαρά του. Γιατί υπάρχουμε οι χριστιανοί; Υπάρχουμε για το τέλος. Υπάρχει μία αρχή, αλλά υπάρχει και ένα τέλος. Για τους μη πιστούς υπάρχει μία αρχή που έχει ένα τέλος: το τέλος του παρόντος. Για τους πιστούς υπάρχει μία αρχή, υπάρχει ένα τέλος, που είναι όμως η αρχή χωρίς τέλος. Αυτό είναι το μεγαλύτερο δώρο που κάνει τον απόστολο Παύλο να χαίρεται. Διότι θα γίνει κρίσις. Ο απόστολος Παύλος βλέπει τα έσχατα, δεν μένει στο παρόν που είναι περαστικό, αλλά στο μέλλον: «ουκ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν».

Πάσχουμε όλοι από ομαδική αμνησία, αδελφοί μου. Ξεχνάμε ότι δεν έχουμε μόνιμη κατοικία. Ο κόσμος αυτός θα τελειώσει κάποτε. Πρέπει να προσβλέπουμε στο τέλος.

Η παρούσα ζωή είναι γεμάτη πόνο και θλίψεις. «Εν τω κόσμω θλίψιν έξετε», είπε ο Κύριος, και πρώτος αυτός σήκωσε το Σταυρό του μαρτυρίου από τότε που γεννήθηκε μέχρι το τέλος που πέθανε πάνω στον Σταυρό.

Αλλά δεν ήταν το τέλος. Αυτή είναι η διαφορά ως προς άλλους ηγέτες που ήρθαν και είπαν πάρα πολλά, αλλά εγκόσμια, όχι όμως για το τέλος το χωρίς τέλος.

Θα έρθει, λοιπόν, η ώρα του θανάτου, η ώρα που περίμενε ο απόστολος Παύλος που επιθυμούσε το τέλος: «επιθυμίαν έχω εις το αναλύσαι και συν Χριστώ είναι». Ο σκοπός της ζωής μας είναι ο Χριστός, η εγκόλπωση του Χριστού μέσα μας, η ένωση μαζί Του. «Εγώ εν αυτοίς και συ εν εμοί, ινα ώσι... εν», είπε ο Κύριος... Να είμαστε ένα, μια ενότητα ακατάλυτη.

Τώρα είμαστε διηρημένοι σε άτομα. Τότε θα είμαστε πρόσωπα. Πρόσωπο προς πρόσωπο προς τον Κύριο και η προσωπικότητα του Κυρίου θα αντανakλά σε μας και θα γινόμαστε ολοένα πρόσωπα, δηλαδή υπάρξεις άγιες, ελεύθερες, που θα έχουν σκοπό την ενότητα με τον Θεό. Θα ενωνόμαστε πάντοτε αενάως, θα τον αγαπούμε χωρίς να χορταίνουμε από την αρχή, θα είναι μία διαρκής ένωση που ποτέ δεν θα έχει τέλος γιατί θα τελειούται συνεχώς, θα είναι μία κίνηση συνεχής...

Μια δημοσιογράφος κάποτε έγραφε: «Τι θα κάνουμε στην αιωνιότητα; Πώς θα περνάμε; Θα έχει πολλή ανία!» Ω ευλογημένη: Δεν ξέρεις τι θα πει Χριστός! Όσοι έχουν ζήσει κάποια οράματα, κάποιες επικοινωνίες με τον Κύριο, δεν είναι δυνατόν να περιγραφεί η χαρά που ένοιωθαν. Είναι αδύνατο να καταλάβουμε με γήινες προοπτικές και γήινα μέτρα τι θα πει Χριστός. Όσοι τον έχουν ζήσει τον Χριστό, ανεξάρτητα από τις εξωτερικές συνθήκες της ζωής του παρόντος βίου, αυτοί ξέρουν τι σημαίνει ένωση με τον Χριστό, τι σημαίνει να αγαπάμε τον Χριστό. Αυτοί οι γυμνόποδες, οι ρακένδυτοι, οι στερημένοι των πάντων άγιοι ερημίτες, που ζούσαν όμορφα με τον Χριστό και δεν τους ένοιαζε τίποτα. Ο άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ, που έλιωνε το χιόνι στα πόδια του και δεν ένοιωθε τίποτα... άλλοι στο Άγιον Όρος, ο άγιος Μάξιμος ο Καυσοκαλυβίτης. Πώς ζούσαν; Μέσα σ' απέραντη στέρση, αλλά με την παρουσία του Χριστού και της Παναγίας.

Έχουμε καταντήσει σε μεγάλη τυπικότητα και μένουμε στα εξωτερικά στοιχεία. Ξεχνάμε ότι ο χριστιανισμός, η πίστη μας είναι ο έσω άνθρωπος, ο έσω κόσμος, η ένωση με τον Κύριο, η διαρκής αγάπη για τον

Κύριο, η τρελή αγάπη που ένοιωθε για τον Κύριο ο Απόστολος Παύλος, που έλεγε το όνομα Ιησούς και έλιωνε από αγάπη και χαρά.

Έτσι λοιπόν θα έρθει στιγμή που θα φύγουμε, λέει ο Απόστολος, τότε θα είστε η δόξα και η χαρά μου. Και τώρα χαίρω, αλλά δεν μπορώ να σας έχω όλους μαζί.

Τότε όμως θα σας έχω μαζί, θα είμαστε πάντα μαζί και θα αποτελείτε τα διαπιστευτήριά μου για ό,τι έκανα, για τόσες ψυχές που έχω σώσει. Είναι προσφορά καταπληκτική αυτή που έκανε ο απόστολος Παύλος.

Οι άπιστοι τον βλαστήμησαν, τον αγνόησαν, τον περιφρόνησαν, τον έβρισαν, απίστησαν, απείχαν από τη σχέση του με τον Κύριο. «Δεν υπάρχει Χριστός», όπως δεν υπάρχει και για τη στρουθοκάμηλο ο εχθρός που έρχεται. Όσο κι αν κλείσουμε τα μάτια, ο Χριστός υπάρχει, ο Θεός υπάρχει, η αιωνιότητα υπάρχει, όσο κι αν την αγνοήσουμε.

Όταν ξεκινώ από το φτωχό μου κελλί τον χειμώνα και έχει χιονίσει, βλέπω πάνω στο χιόνι πηδήματα από ποντίκια, ίχνη από λύκους, από ανθρώπους. Δεν βλέπω ούτε άνθρωπο ούτε ζωντανό και όμως ξέρω ότι πέρασαν... είμαι βέβαιος ότι κάποιοι πέρασαν. Τα ίχνη λοιπόν των ζώων μαρτυρούν την ύπαρξή τους, κάπου είναι κρυμμένα... Ο Θεός είναι ο κρυμμένος Θεός. Υπάρχει Θεός που κανείς δεν βλέπει, ούτε οι άγγελοι, γιατί είναι απολύτως άυλος και αόρατος, αλλά πιο υπαρκτός απ' όλα τα υπαρκτά. Γιατί αν υπάρχουν, και αυτά υπάρχουν χάρη στην ύπαρξη του Θεού.

Ο απόστολος Παύλος λέει ότι τότε πιστοί και άπιστοι θα κριθούμε: «τους γαρ πάντας ημάς φανερωθήναι δει έμπροσθεν του βήματος του Χριστού, ίνα κομίσηται έκαστος τα διά του σώματος προς α έπραξεν είτε αγαθόν είτε κακόν».

Όταν προσπαθήσουμε να ζήσουμε με την προοπτική του τέλους που είναι η αρχή μας, με την προοπτική της αιωνιότητας που είναι ο πόθος μας, τότε θα παρηγορούμαστε στις πιο μεγάλες θλίψεις, στις πιο μεγάλες εγκαταλείψεις, σε όλα που κάνουν τους ανθρώπους να είναι πονεμένοι, να δυστυχούν, να μην ξέρουν τι τους γίνεται. Παρ' όλες τις προσδοκίες της επιστήμης, της ιατρικής, όλα δημιουργούν καταστάσεις αβεβαιότητας,

πόνου, ανασφάλειας, αιματοχυσίας, κακότητας, διαφθοράς, εγκληματικότητας.

Τότε θα αποκατασταθεί η τάξη, όχι τώρα. Όσο να μιλούν περί παγκοσμιότητας και περί ισοπεδώσεως των πάντων, τίποτα δεν θα γίνει, κι αν γίνει, τίποτε καλύτερο δεν θα προκύψει. Θάνατος, θάνατος ψυχικός πρώτα και θάνατος κάθε άλλου είδους, ίσως καταστροφή ολική.

Ο απόστολος Παύλος λέει ότι «είστε χαρά και δόξα μου».

Χαρά και δόξα είσαι και συ σύζυγε της συζύγου, και συ σύζυγε του συζύγου και ούτω καθεξής. Χαρά και δόξα ο πατέρας και η μάνα των παιδιών, όχι γιατί πήραν βραβεία ή διακρίσεις, αλλά διότι ο κοινός αγώνας και ο μόχθος τους τότε θα φανεί, μην το ξεχνάμε, εκεί θα δούμε την ικανοποίηση.

Ο απόστολος Παύλος μας καλεί να γίνουμε με κάθε τρόπο μιμητές του... Να νοιώθουμε τον πλησίον μας χαρά μας και δόξα.

Ας παρακαλέσουμε τον Θεό να μας δώσει αυτό το πνεύμα, να είμαστε χαρά και δόξα ο ένας για τον άλλον.

Όταν συμβαίνει αυτό, όταν έχουμε αυτό το πνεύμα, να ξέρουμε ότι ακολουθώντας τον Χριστό, θα ακολουθήσουμε τον πόνο. Μαζί με τον Χριστό, ο πόνος είναι γλυκός. Θα χρειαστεί να κλάψουμε μαζί με τον Χριστό· και ο Χριστός έκλαψε. Θα χρειαστεί να πονέσουμε μαζί με τον Χριστό, να άρουμε τον σταυρό, να σταυρωθούμε μαζί Του. «Δεύτε και συσταυρωθώμεν», λέει ένας ύμνος... και εμείς μαζί Του!

Ο Κύριος έχυσε το αίμα του, εμείς θα χρειαστεί να χύσουμε ποταμούς ιδρώτα από αγάπη γι' Αυτόν. Θα προσφέρω την καρδιά μου, ό,τι έχω... ό,τι είμαι...

Ο Κύριος όμως συγχώρησε. Να συγχωρούμε κι εμείς...

Ο Κύριος πρόσφερε το παν. Ό,τι είχε ήταν πολυτιμότερο από όλο το Σύμπαν. Δεν αποτιμάται η προσφορά του Κυρίου. Και εγώ θα πρέπει να

προσφέρω ό,τι έχω, ό,τι είμαι με την καρδιά μου. Όχι ό,τι το έχει ανάγκη, αλλά είναι η απόδειξη της μεγάλης αγάπης προς Αυτόν. Στο κάτω κάτω τι Του προσφέρουμε; Όλα δικά Του είναι. «Τα σα εκ των σων σοι προσφέρω, κατά πάντα και διά πάντα». Δεν έχουμε δικό μας τίποτε, τα ιδιοποιούμαστε και τα προσφέρουμε στον Κύριο...

Έχει λοιπόν στεφάνους το μέλλον. Αλλά έχει και ο παρών καιρός. Μην τα παρουσιάζουμε τόσο μελαγχολικά και δύσκολα. Και τώρα έχουμε χαρά. Τη στιγμή που γνωρίζουμε τον Χριστό, δεν φοβόμαστε τίποτα, δεν λυπόμαστε για τίποτα. Χαιρόμαστε χαρά μεγάλη.

Θα βλέπουμε λοιπόν οποιονδήποτε άνθρωπο ως χαρά και δόξα μας, όποιος και να είναι – άλλωστε το είπε ο Κύριος, «αγαπάτε τους εχθρούς ημών» –, έστω κι αν αυτός δεν το αναγνωρίζει αυτό.

**Από το περιοδικό “Όσιος Φιλόθεος της Πάρου” 29, έκδ. Ορθόδοξος
Κυψέλη, σελ. 205.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>